

Mistral

“This is your partner for today” zei de instructeur met een zwaar Italiaans accent en ik keek in de ogen van een frisse blondine die zeker een kop groter was dan ik. “Hoi”, zei ze in het Nederlands, “Ik ben Griet.”

De zeilcursus liep ten einde en sinds gisteren kregen wij steeds een ander maatje uit de groep om samen de Middellandse Zee op te gaan, in de kleine zeilboten waarin we de afgelopen twee weken hadden geoefend.

Ik had altijd al willen leren zeilen. Natuurlijk had ik wel eens meegezeild met anderen, meestal als fokkemaatje, maar ik wilde het ook zelf leren. Mijn vriend wilde het ook wel leren en daarom hadden we deze zeilschool op Sardinië geboekt.

Na tweeënhalve week begonnen we het zeilen aardig onder de knie te krijgen. Zeilen op de wind, heerlijk. En de Middellandse zee is natuurlijk prachtig. Het basiskamp, zo noemde ik het, bestond uit een stuk strand met drie picknicktafels en wat versleten parasols. Daarachter, tussen de eucalyptusbomen, stonden een stuk of twintig tweepersoonstentjes. Ook allemaal oud en hier en daar gescheurd. De open kunststof zeilbootjes pasten aardig in dit patroon. Het was duidelijk geen luxe zeilschool, maar dat had ik, gezien de prijs, ook niet mogen verwachten. Gelukkig hadden we luchtbedden meegebracht, anders hadden we ook nog op provisorische matjes op de Sardijnse keien moeten slapen.

De cursisten kwamen uit heel Europa en de meesten spraken gelukkig redelijk Engels. Dat kon niet gezegd worden van de Sardijnen die les gaven. Hun Engels was abominabel. Voorzien van een stevig accent en doorspekt met Italiaanse zeiltermen omdat ze eenvoudigweg de Engelse termen niet kenden. Laat staan de Nederlandse, dus het was niet altijd makkelijk om uit te vinden wat ze nu precies bedoelden. In mijn Nederlandstalige zeilboek, dat ik vlak voor de vakantie had gekocht, werden gelukkig de bekende termen zoals overstag, gijpen, aan de wind, fok, grootzeil, afvallen, stuurboord en bakboord uitgelegd. Samen met mijn vriend hadden we een aantal termen succesvol kunnen herleiden en bij elke les riepen we naar elkaar de Nederlandse termen zo gauw als een van de twee de instructie had begrepen.

's Avonds na de les was het allemaal heel gezellig, in dit internationale gezelschap van vooral jonge mensen. We barbecueden op het strand, keken naar de sterren, dronken Italiaanse wijn en na twee weken waren we stuk voor stuk prachtig bruin.

Die morgen mochten we dus met Griet de zee op. Een struise Friezin, die pas na een week bij ons gezelschap was aangesloten, en waarvan ik nog niet ontdekt had dat ze Nederlands was. Uit de verte, gezien haar accent in het Engels, had ik haar ingeschat als Zweeds.

Terwijl wij de ons toegewezen zeilboot klaar maakten voor vertrek, vertelde ze ons dat ze deze cursus kwam doen, om te zien hoe zo iets in zijn werk ging. Ze overwoog om een zomerzeilschool in Friesland te beginnen, maar dat had ze de leiding in het kamp niet verteld. Ze wilde gewoon ervaren hoe het was om als beginnening te starten. Nou, wij zouden haar onderweg, straks op het water, graag vertellen hoe het tot nu toe was vergaan.

Het was de voorgaande twee weken heerlijk weer geweest. Nog geen buitje was gevallen, de lucht was bijna constant wolkeloos geweest. Wel hadden we een lekkere wind gehad, maar niet te hard.

In de eerste week hadden we op een dag heel hoge golven gehad, maar ook toen was het zeilen ons redelijk goed vergaan. Op de 'aanlanding' na dan. Want bij de aanlanding moest je tijdig, maar niet te

vroeg, de zeilen strijken en naast de boot in de branding springen. Dan moest je de boot met z'n drieën of vieren 'met beleid' door de branding op het strand sjoeren. Dat was althans de bedoeling.

Op de dag met de hoge golven waren we, de drie cursisten, te vroeg uit de boot gesprongen. Het was er nog te diep, we gingen allemaal kopje onder. Omdat we hem niet konden houden, kantelde onze zeilboot. Ikzelf was tussen de giek en boot terecht gekomen en door een wonder was ik met boot en al, door de wilde branding, hoestend en proestend het strand op gesleurd. Ik was enorm geschrokken maar niet gewond. Een domme actie, die me een uitbrander van een van de instructeurs had opgeleverd.

Maar vandaag gingen mijn vriend en ik met de frisse Friese Griet zeilen en de golven zagen er rustig uit. De instructeurs hadden ons uitgelegd welke route we moesten zeilen, er lagen wat eilandjes voor kust, en hoe laat ze ons terug verwachtten. Welke 'rakken' we zouden slaan, dus hoe we de route zouden bezeilen, dat mochten we zelf uitvinden.

Griet liet mijn vriend en mij het meeste werk doen, maar ze gaf ons wel wat aanwijzingen als we het naar haar mening niet goed deden. Dat vonden wij fijn, want we hadden duidelijk niet alles van de Italiaanse instructeurs begrepen.

Het was een rustige tocht en we genoten van elkaars gezelschap en van de gelegenheid weer eens lekker Nederlands te praten.

Op een zeker moment tuurde Griet over de bijna vlakke zee en mompelde iets over slecht weer op komst. "Wat bedoel je Griet, we krijgen toch geen slecht weer?" vroeg ik. "Nou", antwoorde Griet, "ik ben er niet gerust op, ik heb een geoefend oog". Ook wij tuurden in de verte. Wij zagen niets verontrustends. De zee leek kalm, de lucht was blauw.

Griet begon haar spullen in een van de waterdichte tonnen doen. "Griet?" Ze keek ons aan en zei met een wat meer gebiedende toon dat wij ook onze spullen maar beter konden opbergen. Ze begon het grootzeil beter vast te zetten en gebod ons om de fok neer te halen. Wij keken elkaar met verbazing aan en keken nog eens om ons heen. We de haalden de fok toch maar omlaag. We bonden hem netjes vast, zoals we geleerd hadden.

Terwijl we dat deden, had Griet het roer overgenomen en voelden we dat we draaiden. Nee, we gingen niet wenden, of overstag, maar Griet hield de boot aan de wind terwijl de hele boot toch draaide. "Wat gebeurt, er?" Vroeg ik. Griet keek een beetje bezorgd, "de wind draait. We zijn nu al 90 graden gedraaid. En hij gaat verder. 180 graden al. Maak je grote handdoek even nat en hang die overboord aan een van de stagen."

"Shit," riep mijn vriend, "dit moet dus de mistral zijn." In een halve minuut werd de lucht grauw en begon het te regenen. En te flitsen, overal waar we keken. Het begon ook te donderen, steeds dichterbij. Ik had altijd gedacht dat het verhaal van de bliksemgeleider in de vorm van een natte handdoek overboord een sprookje was, maar kennelijk geloofde Griet er ook in. De golven werden groter, schuimkoppen. Wat een kabaal opeens. We waren binnen minuten doorweekt. Bliksem had ik altijd al eng gevonden,

maar hier op deze zwarte zee, tussen golven die hoger waren dan onze boot, in dit enorme geweld stond ik doodsangsten uit.

Griet deed wat ze kon. Op een afstand van een paar kilometer, denk ik, was een rotsachtig eilandje. Het zicht verminderde tot hooguit 100 meter. De wind bleef draaien en nam onze boot mee. Een aantal keer draaiden we 360 graden rond. De rotsmuur van het eilandje kwam steeds dichterbij en het lukte ook Griet nauwelijks om daarvan voldoende afstand te houden.

Door het gordijn van regen en bliksem zagen we een licht naderen. Een flink schip met duidelijke

herkenningstekens naderde ons. “De kustwacht”, riep mijn vriend. Gelukkig, we worden gered, dacht ik. Ik begon te zwaaien.

De kustwacht manoeuvreerde de patrouilleboot aan de rechterkant naast ons nietige zeilbootje en door een megafoon hoorden we ze roepen: “Come stai? Stai bene?” In al mijn paniek riep ik in het Nederlands terug, “ja, we komen aan boord”, maar ik werd overstemd door de iets hardere stem van Griet die in het Engels vroeg waar we aan land konden.

Niet bij die rotsmuur waarop we te pletter kunnen slaan, dacht ik hardop, maar voor de mannen op de boot niet verstaanbaar. Een geüniformeerde man riep in zijn beste Engels door de megafoon “Round the corner” terwijl hij naar rechts in de verte wees, en dat was het dan. Ze keken nog even naar ons en gaven gas. Geronk. Weg voeren ze, het regengordijn weer in en uit zicht.

Ik klappertandde van de kou en angst en hield me goed vast. Ons zeilbootje met één zeil stampte over de hoge golven terwijl de regen onvermoeibaar op onze hoofden kletterde. Soms vielen we gewoon een stuk omlaag om vervolgens weer boven op een golf éven zicht te hebben op de rotsen. Griet voer op zo’n 50 meter, wat echt niet ver is op zee, langs de rotswand. Inderdaad, op een zeker moment hield de rotswand op en konden we die linksom ronden.

Vanaf het moment dat we om de rots waren gevaren, kwam de wind van achteren. Voor de wind, met het groot zeil als een spinaker wijd uitgezet, kwam er een strand in zicht.

Het leek wel of de bui achter de rotswand was gebleven, want de regen hield bijna direct op en de lucht klaarde.

We hadden nog een flinke vaart toen Griet ons door de branding zó het strand op stuurde.

Ons bootje kraakte en schuurde zijn onderkant. En bleef abrupt steken in het zand.

Stilte. Gehijg. Alles doorweekt.

We klommen uit de boot en lieten ons op het nog natte strand vallen. De zon brak door. We voelden hoe de zon gelijk weer zijn warmte afgaf en ons zo snel mogelijk wilde drogen. Het zeil van onze gestrande boot stond nog fier rechtop. Klapperde niet meer.

Niets van de handelingen die we deze weken geleerd hadden, hadden we bij de landing uitgevoerd. Er lag vast nog een plas water in de boot ook. Mijn hart stopte met bonken en kwam langzaam tot rust.

Pas na een minuut of vijf gingen we zitten en keken elkaar aan. "Alsof er niets gebeurd is", zei mijn vriend. "Dit geloven ze nooit" slikte ik. Ik was nog duizelig en had een droge mond.

"Ja, dat was een enerverend tochtje" glimlachte Griet. Ze lag van het zonnetje te genieten.